

13. Hannemann G. Marisha – Das madchen aus dem Fass Written. – Ariella Verlag Berlin, 2015.
14. Hoskova-Weissova H. Dziennik Helgy. – Krakow: Insignis, 2013.
15. Toll N. Behind the Secret Window. – A Puffin book, 1993.

Никорак Н.Ю.

викладач,

*Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника*

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПРАКТИЧНИХ УМІНЬ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ПРЕДМЕТІВ ХУДОЖНЬО-ЕСТЕТИЧНОГО ЦИКЛУ

Концептуальною ідеєю розроблення змісту загальної мистецької освіти є цілісний художньо-естетичний розвиток особистості на основі взаємодії різних видів мистецтва та координації знань, умінь та уявлень, набуття яких необхідне для формування у свідомості учнів поліхудожнього та полікультурного образу світу. Державний стандарт початкової загальної освіти в галузі «Мистецтво» включає змістові лінії, що охоплюють основні види мистецтв – музичне, візуальне (образотворче), хореографічне, театральне, екранні. Домінуючими при цьому залишаються музичне та візуальне мистецтво: мистецька освіта в початковій школі обмежується такими традиційними предметами художньо-естетичного циклу, як «Музика» та «Образотворче мистецтво» [1].

Загальноприйнято, що мистецтво є особливим засобом художнього розвитку дитини у контексті якого відбувається становлення особистості як суб'єкта художньої діяльності, що передбачає розвиненість сенсорної та емоційно-почуттєвої сфер, образно-асоціативного мислення, загальних і спеціальних здібностей та якостей. Під час оволодіння певними мистецькими цінностями учні засвоюють специфічні знання і набувають різноманітних умінь і навичок.

Навчальна діяльність – фундамент естетико-виховної системи школи. Вона є основою виховного впливу мистецтва на особистість школяра, адже саме у перебігу систематичного викладання предметів художньо-естетичного циклу вчитель має змогу цілеспрямовано і послідовно, через могутній виховний потенціал художніх цінностей, впливати на всіх без винятку учнів молодшого шкільного віку. Основною формою естетичного виховання у школі є урок, який включає в себе різні види специфічної діяльності дітей. Так на уроці музики такими видами діяльності є: хоровий, сольний, ансамблевий спів, музично-ритмічні рухи і вправи, гра на музичних інструментах, різні способи прослуховування і аналізу музики, теоретичне вивчення музики, а також музична творчість. Проте, у сучасній музичній педагогіці найчастіше застосовують три види діяльності: хоровий спів, вивчення музичної грамоти та слухання музики. Іноді виділяють в окремий елемент уроку вправи (ритмічні,

звуківисотні, вокально-хорові), бесіду за темою уроку, слухання музики, ігри та творчі завдання. Деякі вчителі музики доповнюють урок музикуванням на елементарних музичних інструментах, рухами під музику тощо.

На уроках образотворчого мистецтва основними видами діяльності є: слухання під час розповіді, пояснення, інструктажу вчителя, робота в матеріалі (малюнок з натури, малюнок за уявою, ескізування за темою), опанування різноманітними видами техніки, робота з наочною (перегляд фільмів, картин, репродукцій, таблиць тощо), аналіз мистецьких творів та творчості художника, розповідь про побачені явища, про картину, про художника та ін.

Реалізації вищенаведених видів діяльності передують кропітка робота з формування практичних умінь та навичок у молодших школярів, яка, відповідно до специфіки предметів художньо-естетичного циклу, має свої психолого-педагогічні особливості – організаційні, дидактичні, змістові, психологічні, етичні, санітарно-гігієнічні тощо.

Безумовно, дотримання цих вимог вимагає досконалого володіння вчителем педагогічної майстерністю, відповідним рядом компетенцій, а їх врахування сприятиме підвищенню ефективності художньо-естетичного навчання та виховання учнів.

Список використаних джерел:

1. Державний стандарт початкової загальної освіти. – [чинний від 2011 р.; затверджений Постановою КМУ від 20 квітня 2011 р. № 462] / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/462-2011-%D0%BF>

Оболенцева О.В.

викладач;

Мірошниченко В.М.

кандидат педагогічних наук,

Харківський національний педагогічний університет

імені Г.С. Сковороди

КОМУНІКАТИВНИЙ ПІДХІД У ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Зміни в багатьох сферах суспільства зумовлюють нові вимоги до випускників вищих навчальних закладів, істотно акцентуючи увагу на суб'єктному складнику їхнього професійного розвитку. Отже, доцільним є дослідження підходів до формування сучасної моделі особистості у процесі професійної освіти.

На сучасному етапі об'єктом навчання іноземних мов у вищих навчальних закладах є мовна комунікативна діяльність. Такий підхід пов'язаний з комунікативними потребами майбутніх фахівців.

Комунікативний підхід вимагає від викладача зміни методики викладання, при якій мова вже вивчається як засіб впливу однієї людини на іншу у процесі комунікативної діяльності. Теорія мовленнєвого впливу вивчає